

הפיל הצהוב

הגר חגי' ברנר*

אתמול בבוקר ראיתי פיל צהוב מת. הוא צנח על האוטו של מירון מייד אחרי שהמוזיקה הפסיקה. ובכל התופת חשבתי שלא בכל יום נופל לך פיל על האוטו. באותו רגע, זה היה נראה לי הדבר הכי פסיכי שקרה לי היום, וכבר חשבתי איך אני מספר לשרון היפה שלי שנשארה בבית "על הפיל הצהוב שצנח לי על האוטו", חשבתי שאתחיל במשפט, "אתמול בוקר ראיתי פיל צהוב מת".

אבל אז התחלנו לרוץ לעבר השיחים, כפות הרגליים התחילו לכאוב לי כשדרכתי יחף על החול המדברי של אדמת רעים, העיניים חיפשו מקום עם צל. איזה עץ או גומחה שנוכל לצנוח פנימה אליה ולחכות. ראיתי את אורי ומירון רצים ומחזיקים את הראש, דמייני שאלו אלי ומיראנו באיזה מערכון של ארץ נהדרת. חשבתי על מערכון הבריחה מהמסיבה, ושחייזרים השתלטו על המסיבה כי הם רצו ללמוד מאיתנו איך לעשות שמח. הם אשכרה רצו לחטוף את הדי ג'י והזמרים ואנשי ההפקה, כי שם לא יודעים לעשות שמח. ואתמול, אתמול רעדה הרצפה ופילחה את הליתוספירה וחדרה שכבה עד לגלעין הפנימי, לעצם העניין, ואז השמש עלתה, והם ישבו שם בכוכב המשעמם שלהם ואמרו, יאללה בואו נהרוס להם את המסיבה ונעשה לנו מסיבה משלנו. ואת כל זה אני חושב כשמולי אלי ומיראנו רצים במערכון של הפרלמנט, והחייזר מגיח מדי פעם ברכב משוריין, אני לא רואה אותו, אני רואה רק קונפטי שהוא יורה לעברי מהאוטו, ואני רוצה להגיד לו, "אחי, חדל קונפטי, בוא נרקוד ביחד", אבל זה נראה לי לפתע חסר רגישות ואז אני רואה את אורי מחזיק יד למירון שצועק, "אני לא יכול יותר, וקורס על הברכיים" ואורי מחזיק לו את היד ומושך אותו והמראה הזה מצחיק אותי נורא, כי אורי תמיד היה דואג למירון, עוד בגן הוא היה מרביץ לדוויד שהיה ילד שהגיע מארץ מוכת רעב וכאב ומצא את מירון כשק אגרוף למכואבי החיים. ואורי, אורי יום אחד חיכה לו בשירותים ואיים עליו שידאג להחזיר אותו למדינה המזורגנת שלו אם לא יפסיק להציק לחבר שלו, כי אבא של אורי היה סגן אלוף בצבא, וכולנו ידענו שהוא יכול לעשות דברים שאבות אחרים לא יכולים, כמו להרביץ לאימא של אורי, אבל על זה לא דיברנו אף פעם. רק פעם אחת ראיתי אותו דוחף אותה לקיר ואיך היא מתכווצת, זה היה כשהיינו כבר בכיתה ב', סיפרתי למירון והוא השביע אותי שלא מדברים על זה. הוא רצה לשמור על אורי, ואורי, אורי עכשיו מושך את מירון, והתמונה הזו, כשאני רץ מולם, הייתה כמו סרט מוגבר של משחקי הרעב, אז התחלתי לצחוק, כל כך חזק שגם בין כל מטחי הטילים והקונפטי, אורי ומירון הסתכלו עליי במבט מופתע. רצנו ככה אולי שעה, אולי כמה דקות. איבדתי תחושת זמן. ואז כשראיתי מולנו אסופת עצים צעקתי להם להצטרף לכיוון שלי, והתחלתי לרוץ מהר יותר, דמיינתי שבמקום רגליים יש לי גלגלים, גלגלים של ג'יפ שטח מוגבהה, עם כל התוספות, ואני שם 4 על 4, ומרגיש שזה היום שלי, הנה אני תכף מסתתר וחושב איך אדבר עם החייזרים ואסביר להם שממש לא איכפת לי שהם רוצים להכיר אותנו. אני דווקא בעד. ותהיתי, איך מדברים חייזרית? אולי הם כל כך מתוחכמים שמייד כששומעים אותנו יש להם מן כזה כפתור שמתרגם להם כל שפה וגם נותן להם פרשנות תרבותית, ככה שלא יעלבו אם משהו לא יושב טוב עם התרבות שלהם.

*הגר חגי' ברנר, הפקולטה למדעי החברה והרוח, הקריה האקדמית אונ.

ושכבתי בגומחה הזו, בין עצים ערומים, והרגשתי קוזי ונעים, וחיכיתי שאורי ומירון כבר יבואו, וקולות הקונפטי התחלפו בקול יריות שהתקרבו, ומירון ואורי צנחו עליי לתוך הבור, ואני אומר להם זוזו, זוזו הצידה. ככה שכבתי ואורי ומירון עליי, לא זזים. לא מדברים. ואני חושב שאתחיל את הסיפור לשרון היפה לא על הפיל הצהוב שצנח על האוטו של מירון, אלא איך אתמול אורי ומירון אדומים צונחים על הלב שלי.